

DE ONTHULLENDE PAUZE IN HET LONDEN VAN WILKINSON

De volgende dag was een dag van volledige vrijheid.

Geen afspraken.

Geen schema.

Geen chauffeur.

Geen ceremonie.

Ik liep over Piccadilly Circus, en mijn blik dwaalde steeds in dezelfde richting af.

Soho.

Toen ik jonger was, was ik op die plekken welkom geweest.

Niet alleen als klant.

Ook als waarnemer.

Een graag geziene gast.

Openlijk welkom.

Met de jaren leerde ik dat zwakheden niet verborgen moeten worden.

Ze moeten begrepen worden.

En wanneer ze niemand kwaad doen, kunnen ze zelfs gevoed worden door de dingen die ons plezier geven.

Ik liep zonder haast.

Londen leek stiller dan anders.

Misschien was de stad veranderd.

Misschien was ik veranderd.

Of misschien was het gewoon de invloed van Maggy.

Sinds ik haar had ontmoet, leek elke straat een verhaal te vertellen.

Elk gebouw leek een herinnering te bewaken.

Elke hoek van de stad leek toe te behoren aan iemand die er niet meer was.

Voor het eerst bezocht ik Londen niet.

Ik luisterde ernaar.

En terwijl ik Piccadilly Circus overstak, tussen de lichten, de toeristen en de oude geesten van mijn jeugd, wist ik dat dit geen rustdag was.

Het was gewoon de pauze tussen de ene les en de volgende.

Want de volgende dag zou ik mijn tante weerzien.

En met haar, hoogstwaarschijnlijk, nog een stuk van een verhaal dat nog niemand had uitverteld.

Ferdinando